Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 3678/14
05.02.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јоната и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Ивана Д. Станикић, адвокат из Београда, ул. Цвијићева бр. 51, против туженог Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда - Сектор за другостепени управни поступак, ради поништаја решења XXI-05 број: 354.7-556/2013 од 26.12.2013. године, у предмету грађевинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.02.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за инспекцијске послове и извршење Градске општине Савски венац - Грађевинске инспекције број: 354-50/2013-VI-03 од 21.10.2013. године, којим је тужиоцу, као инвеститору радова на доградњи дела породичне стамбене зграде, наређено да у року од 5 дана од дана пријема тог решења формира отвор пречника 1,60м у АБ таваници и да постави унутрашње кружно дрвено степениште пречника 1,20м између приземља и поткровља унутар стана бр. 2 и сазида зид димензија 1,60м х 2,80м х 0,12м у објекту ул. ... бр. ... у ..., на к.п. бр. ... КО ... уз упозорење да уколико инвеститор у остављеном року не поступи по налогу из става 1. диспозитива овог решења, исто ће бити спроведено административним путем, преко другог лица, а о трошку извршеника, о чему ће бити донет посебан закључак, као и уз констатацију да жалба на решење, не задржава његовог извршење.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој преко поште препорученом пошиљком Управном суду дана 10.03.2014. године, тужилац преко пуномоћника, истиче да је у жалби против првостепеног решења истакао да је образложење решења неразумљиво и да је контрадикторно, те да је навођењем првобитно донетог решења касније поништено од стране другог степена било неправилно, што је исто решење учињено неразумљивим. Даље

наводи да је у жалби навео да су одредбе Закона о планирању и изградњи на које се позвао првостепени орган приликом доношења ожалбеног решења стављене ван снаге као неуставне, те да је навео да грађевински инспектор није утврдио све радње и поступке које је тужилац предузео и покренуо пред грађевинским одељењем. Тужени орган је оспореним решењем потврдио све наводе првостепеног решења утврђујући, између осталог, како одредбе Закона о планирању и изградњи које су проглашене неуставним, немају никакве везе са доношењем првостепеног решења, те да грађевински инспектор није био дужан да, приликом доношења ожалбеног решења, утврди које поступке је тужилац покренуо пред надлежним органима. Указује да остаје при свим наводима које је навео у жалби на првостепено решење као и да су наводи из оспореног решења неосновани. Посебно указује да је нетачан навод туженог да се одредбе Закона о планирању и изградњи које су проглашене неуставним не односе на ствар која је предмет овог спора, будући да се ради о неуставним одредбама које не могу бити основ за доношење првостепеног решења, па је грађевински инспектор, пре доношења првостепеног решења, био дужан да провери све наводе о томе које поступке је у међувремену покренуо тужилац из разлога што је та чињеница била важна у поступку доношења решења, на које је тужилац изјавио жалбу у правом степену. Тужилац оспорава и наводе из другостепеног решења којим је утврђено како првостепено решење није контрадикторно и неразумљиво, јер се из самог решења никада није могло утврдити на основу чега је такво решење донето, нити на који начин би исто било спроведено. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је првостепени орган поступајући у поновљеном поступку по примедбама туженог органа из решења XXI-05 број: 354.7-138/2013 од 23.04.2013. године, а у циљу отклањања недостатака, указаних тим решењем, грађевински инспектор у поновном поступку утврдио да је Одељење за инспекцијске послове и извршење донело решење број: 354-95/12 од 11.12.2012. године, којим је наложено тужиоцу да одмах по пријему тог решења обустави даље извођење радова на доградњи дела предметног стамбеног објекта и да у року од 30 дана од дана пријема тог решења прибави од Одељења за имовинско-правне, грађевинске и комунално-стамбене послове Градске општине Савски венац ново решење о грађевинској дозволи за радове који представљају одступање од издатог одобрења за изградњу број: 351-536/12 од 17.10.2012. године, на начин како је то наложено у диспозитиву првостепеног решења. Међутим, како инвеститор до дана доношења првостепеног решења у овом поступку (21.10.2013. године), у остављеном року није поступио по налогу грађевинског инспектора датом у наведеном решењу од 11.12.2012. године, јер није прибавио, односно изменио грађевинску дозволу, то је тужиоцу и по оцени суда правилно дат налог као у диспозитиву првостепеног решења. На

наведено упућује одредба члана 176. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр. 72/09 и 24/11) којом је прописано да је грађевински инспектор овлашћен да у вршењу инспекцијског надзора наложи решењем обуставу радова и одреди рок који не може бити дужи од 30 дана за прибављање, односно измену грађевинске дозволе, ако се објекат не гради према грађевинској дозволи, односно главном пројекту, а ако инвеститор у остављеном року не прибави, односно измени грађевинску дозволу, да наложи решењем уклањање објекта, односно његовог дела.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је тужени орган у потпуности оценио наводе жалбе и правилно закључио да исти нису од значаја за другачију оцену законитости првостепеног решења, будући да је, а како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу оспореног решења на несумњив начин утврђено да инвеститор, овде тужилац у наложеном року није поступио на начин како му је то наложено наведеним решењем, нити је то учинио до дана доношења првостепеног решења, дакле 21.10.2013. године. Нетачни су и наводи тужбе који се односе на то да је првостепени орган приликом доношења решења применио одредбе Закона о планирању и изградњи које су проглашене неуставним, с обзиром да је ставом 1. одлуке Уставног суда Србије I Уз-295/2009 од 06.12.2012. године ("Службени гласник РС" бр. 50/13), утврђено да одредбе члана 185. - 200. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр. 72/09 и 24/11) нису у сагласности са Уставом и да су исте престале да важе даном објављивања наведене одлуке у "Службеном гласнику Републике Србије", дакле 07.06.2013. године, а које одредбе првостепени, а ни тужени орган није примењивао приликом доношења својих решења. Без утицаја на другачије решавање ове управне ствари су и наводи тужбе који се односе на то да грађевински инспектор није утврдио које је све радње и поступке тужилац покренуо и предузео пред надлежним грађевинским одељењем како би добио нову, односно измењену грађевинску дозволу, јер те радње и поступци нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овом предмету, с обзиром да је у поступку инспекцијског надзора на несумњив начин утврђено да до дана доношења првостепеног решења тужилац није прибавио нову, односно измењену правноснажну грађевинску дозволу, тј. није поступио по налогу грађевинског инспектора датом у наведеном решењу од 11.12.2012. године. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које је правилно примењена напред цитирана одредба наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није

повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.02.2016. године, 20 У. 3678/14

Записничар
Катарина Пецић Или,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/РР